

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **P. B., IČ: X**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Miroslavem Maškem
sídlem Karlovo nám. 319/3, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2021 č. j. ČOI 92989/21/O100,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná částečně změnila rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. města Prahy (dále též „*Inspektorát*“) ze dne 12. 11. 2018 č. j. ČOI 141180/18/1000 tak, že ve výroku, jímž žalobce uznala vinným, změnila text „*v blíže nezjištěné době, minimálně v době kontroly jejich obsahu dne 17. 8. 2015*“ a nahradila jej novým textem „*v době od 11. 8. 2015 do 23. 10. 2015*“, snížila uloženou pokutu z původní částky 30 000 Kč na částku 20 000 Kč a ve zbylé části rozhodnutí Inspektorátu potvrdila. Rozhodnutím Inspektorátu ve znění již napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným, že na internetových stránkách www.galerie-narodni.cz, v části nazvané *Aukční podmínky a dražební řád* v době od 11. 8. 2015 do 23. 10. 2015, v bodě 1. *Práva a povinnosti dražitele* uváděl mimo jiné informaci: „*Pokud se jedná o dražitele, který nemá trvalé bydliště*“

na území ČR, nebo je cizincem, je tento dražitel povinen jako důkaz vážně míněného zájmu a úmyslu účastnit se dražby, řádně dražit a vydražit nabízenou/é položku/y a tuto/tyto včetně provize GN 25 řádně a včas uhradit a převzít, složit na číslo bankovního účtu u ČESKÉ SPOŘITELNY a. s. (č. ú. X, IBAN X, BIC (SWIFT) X, jako variabilní symbol uvést ID dražitele nebo datum narození, jistina není úročení!) provozovatele dražby dražební jistinu ve výši 1.000 EUR /slovy jeden tisíc euro/, která mu bude v případě neuhrazení vydražené položky, ať již z jakéhokoli důvodu nebo bez udání důvodu, ve 14-ti denní lhůtě od vydražení započtena ze strany GN 25 jako smluvní pokuta (nárok na náhradu škody a ušlého zisku vůči dražiteli za jím zmařenou dražbu tím není dotčen) nebo od hodnoty - kupní ceny dosažené dražbou + provize GN 25 odečtena/započtena v jeho prospěch, případně mu bude po neúspěšné dražbě položky vrácena, nebo může být tato jistina použita pro úspěšnou dražbu jiné položky v následujících dražbách. S nezpochybnitelným právem GN 25 na smluvní pokutu ve shora uvedené výši dražitel výslovně souhlasí, tento svůj výslovný a neodvolatelný souhlas dokládá i tím, že jistinu ve výši 1.000,- EUR ve prospěch GN 25 skládá. Toto výše uvedené ujednání se nevztahuje na dražitele, kteří v minulosti již řádně uhradili a převzali minimálně jednu vydraženou položku. Aukční síň GN 25 si vyhrazuje právo nedokončit registraci nového dražitele, který nesplní výše uvedené podmínky.“ Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta 20 000 Kč, a sice že jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOS“) nesprávně stanovil odlišné podmínky pro poskytnutí služby pro sobě rovné subjekty bez jakéhokoli legitimního důvodu, a tím porušil zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 ZOS; tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS.

2. Žalobce proti rozhodnutí obou stupňů správních orgánů brojí podanou žalobou.
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítá promlčení, resp. prekluzi, vytýkaného jednání. Uvádí, že podle Inspektorátu k protiprávnímu jednání mělo dojít následně po dni 6. 8. 2015, kdy proběhla první kontrola v provozovně. Řízení o přestupcích bylo zahájeno dne 11. 8. 2017, po více než dvou letech, a i s odvolacím řízením věc skončila dne 20. 2. 2019, resp. s následným odvolacím řízením dne 19. 7. 2021, tj. šest let poté. Podle žalobce nemůže být uznán vinným po tak dlouhé době. Měl být aplikován předpis pro žalobce příznivější, a to jednorocní promlčecí, resp. prekluzivní, lhůta. Postrádá smysl, aby za přestupek byl sankcionován po šesti letech, a přitom se žádného protiprávního jednání nedopustil.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce poukazuje na to, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor ve věci z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021 č. j. 3 A 73/2019-40 a napadeným rozhodnutím toliko účelově pozměnila výrok o vině, aby v časové ose zachovala podmínky pro rozhodnutí Inspektorátu, což považuje v rozporu s dobrými mravy. Žalovaná přitom měla rozhodnutí Inspektorátu zrušit a věc mu vrátit k projednání. Namísto toho ve věci jednala a změnou časového vymezení vytýkaného jednání podstatně do věci zasáhla. Tím žalobce zkrátila na jeho právu na druhou instanci. Žalobce měl přitom právo vědět, od kdy je mu co kladeno za vinu. Podle žalobce tvrzené přestupkové jednání bylo zjištěno dne 6. 8. 2015, z jiné lhůty nelze vycházet a nezákonně ji prodlužovat. Inspektorát měl přitom dostatek času, aby včas zahájil řízení, k čemuž žalobce vždy poskytl součinnost.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce upozorňuje, že žalovaná po vydání zrušovacího rozsudku nezjišťovala jeho majetkové a finanční poměry a překvapivě vydala napadené rozhodnutí, ve kterém se otázkou přiléhavosti výše pokuty nezabývá. Nedostatečně se tudíž zabývala výší pokuty, ačkoli byla povinna zjistit, nakolik bude uložena sankce citelná a výchovná. V napadeném rozhodnutí se vůbec takovou otázkou nezaobírá.

6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá nesprávný úřední postup Inspektorátu, který pod sankcí uložení pokuty na počátku řízení po žalobci požadoval, aby mu doložil, v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování, že naplňoval spornou klauzuli aukčních podmínek, což má za následek nicotnost veškerého dalšího řízení.
7. *V pátém žalobním bodu* žalobce připomíná, že samotné vadné obchodní podmínky nejsou s to založit protiprávní jednání. K tomu je potřeba provedení úmyslného jednání a poškození konkrétní osoby. Pokud by byl spotřebitelem cizinec, tak by ani českým obchodním podmínkám nemohl rozumět, tedy ke znevýhodnění či k diskriminaci cizinců dojít nemohlo.
8. *V šestém žalobním bodu* žalobce konstatuje nesprávnost procesního postupu, jelikož správní orgány v průběhu řízení změnily právní kvalifikaci. V dané věci bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 6 ZOS, ale shledán byl vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS, ačkoli toto ustanovení hovoří o přestupku, nikoli o správním deliktu. Kromě toho z písemnosti ze dne 15. 10. 2018 vyplývá, že správní orgán hodlá postupovat ve věci podle § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“). Vzhledem k odlišnostem těchto institutů a jejich zaměňování v průběhu správního řízení došlo ke zmatečnosti celého řízení.
9. *V sedmém žalobním bodu* žalobce brojí proti tomu, že naplnění skutkové podstaty přestupku či deliktu vyžaduje úmyslné zavinění. Žalobce neměl vůli ani nedbalostně kohokoli diskriminovat. Ustanovením aukčních podmínek se žalobce bránil opakovaným jednáním třetích osob, které u něho dražily a poté dražby mařily tím, že vydražené položky nezaplatily či neprevzaly. Odkazuje na výklad v předchozích podáních, která jsou součástí správního spisu, a navrhuje je k důkazu. Žalobce se tímto opatřením pouze snažil chránit své ostatní zákazníky, kteří by nakonec nesli škodu nedokončené dražby. Z jednání žalobce není možné dovodit úmysl jakkoli protiprávně jednat, proto není možné naplnit skutkové okolnosti přestupku.
10. *V osmém žalobním bodu* žalobce konstatuje, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s polehčujícími okolnostmi, na které žalobce poukazoval: že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění již 31 let a jedná se o jeho první pochybení za celou dobu; že ihned poté, co žalobce zjistil nedostatky ve svých obchodních podmínkách, je upravil, proto samotné upozornění naplnilo účel správního řízení; že nikdy nedošlo k faktickému dotčení práv třetích osob; že žalobce nikdy neměl v úmyslu kohokoli diskriminovat a nabídkou nemůže být nikdo diskriminován; že výchovný charakter po více než šesti letech se snižuje a správní trestání postrádá význam.
11. Žalovaná v písemném vyjádření navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkazuje na napadené rozhodnutí a doplňuje, že se řídila právním názorem z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021 č. j. 3 A 73/2019-40 i otázkou případného promlčení protiprávního jednání žalobce. Podle žalované se jednoletá lhůta uplatní toliko u přestupků, u nichž horní hranice pokuty nepřesahuje 100 000 Kč. Změnou výroku rozhodnutí Inspektorátu nezasáhla žalovaná do zásady dvojinstančnosti řízení. Vymezení skutku zůstalo stejné jako v rozhodnutí Inspektorátu, s výjimkou bližší časové specifikace. Pro část protiprávního jednání není možné žalobce postihnout z důvodu prekluze. Zánik odpovědnosti za část spáchaného protiprávního jednání není důvodem pro vrácení věci Inspektorátu. Žalobce byl uznán vinným, že stanovil odlišné podmínky pro poskytnutí služby pro cizince, protiprávním bylo shledáno znění aukčních podmínek na jeho internetových stránkách. Časové určení spáchání deliktu zůstalo i po novém rozhodnutí také stejné, pouze odpovědnost za něj částečně zanikla. Protiprávní jednání žalobce ukončil

až opravou svých aukčních podmínek. Povinnost prověřovat míru zásahu do majetkové situace přichází v úvahu, pokud by se mělo jednat o pokutu likvidační. Vzhledem k poměrům žalobce nelze považovat pokutu ve výši 20 000 Kč za likvidační. S námitkou porušení zásady zákazu sebeobviňování žalovaná nesouhlasí. Žalovaná toliko uplatnila § 8 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), které ji umožňuje vyžádat údaje a dokumenty ve věci kontroly. Protiprávní jednání žalobce je ohrožovací správní delikt, není proto podstatné, zda byl jím některý spotřebitel (cizinec) skutečně poškozen. Terminologická změna v označení protiprávního jednání (přestupek a správní delikt) nemohla ničím zkrátit práva žalobce ve správním řízení. Podle žalované není pochybením do takové míry, aby se jednalo o porušení zakládající zmatečnost. Současně uvádí, že při výměře pokuty posoudila všechny polehčující okolnosti.

12. Žalobce v replice setrvává na žalobní argumentaci.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Věc projednal a rozhodl bez jednání, které strany ani nepožadovaly.
14. Ze správního spisu vyplývají následující pro věc podstatné skutečnosti.
15. Dne 15. 5. 2015 Inspektorát obdržel podnět k možnému porušení zákazu diskriminace s přílohou, v níž byly aukční podmínky a dražební řád provozovny žalobce, tehdy kontrolované osoby, a to Galerie Národní 25, na adrese Národní tř. 25, Praha 1.
16. Dne 6. 8. 2015 Inspektorát učinil v provozovně kontrolované osoby místní šetření, při kterém tato osoba sdělila, že v případě osob, které nemají trvalé bydliště na území ČR a cizinců, je požadováno složení dražební jistoty.
17. Dne 17. 8. 2015 byla při místním šetření zahájena kontrola internetového aukčního portálu kontrolované osoby, při níž byla tato osoba vyzvána, aby se vyjádřila k předmětu podnětu, tedy k aukčním podmínkám, důvodu jejich aplikace, a zaslala Inspektorátu kopie případů, kdy byla jistota požadována, složena a následně vyúčtována. O tomto byl učiněn úřední záznam.
18. Dne 17. 8. 2015 Inspektorát písemně oznámil kontrolované osobě zahájení kontroly, k tomuto oznámení připojil úřední záznam z téhož dne o místním šetření.
19. Kontrolovaná osoba reagovala na výzvu Inspektorátu písemným vyjádřením ze dne 3. 9. 2015, k němu připojila přepsanou komunikaci s dražitelem.
20. Dne 30. 9. 2015 Inspektorát požádal kontrolovanou osobu podle § 8 odst. c) kontrolního řádu o poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly.
21. Kontrolovaná osoba reagovala na žádost Inspektorátu v pořadí druhým písemným vyjádřením ze dne 5. 10. 2015.
22. Dne 20. 10. 2015 podle protokolu o kontrole Inspektorát v kontrolním zjištění shledal porušení § 6 ZOS tím, že podmínka složení jistiny ve výši 1 000 € je požadována pouze od osob, které nemají trvalé bydliště na území ČR, nebo jsou cizinci. Dochází tím ze strany kontrolované osoby k nerovnému přístupu ke všem zájemcům o aukci a tím k diskriminačnímu jednání.
23. Dne 21. 10. 2015 Inspektorát písemně oznámil kontrolované osobě provedení kontroly, k oznámení připojil protokol o kontrole ze dne 20. 10. 2015. Oznámení bylo kontrolované osobě doručeno dne 23. 10. 2015.
24. Dne 2. 11. 2015 podala kontrolovaná osoba proti kontrolnímu zjištění námitky, v nich mimo jiné uvedla, že učinila nápravu a odstranila namítané ujednání z aukčních podmínek.
25. Dne 24. 11. 2015 Inspektorát námitky kontrolované osoby zamítl.

26. Dne 11. 8. 2017 Inspektorát oznámením kontrolované osobě zahájil řízení o přestupku podle § 6 ZOS, kterého se kontrolovaná osoba dopustila tím, že na internetových stránkách www.galerie-narodni.cz v části nazvané Aukční podmínky a dražební řád, v blíže nezjištěné době, minimálně v době kontroly jejich obsahu dne 17. 8. 2015 uvedla informace v oznámení blíže popsané. Oznámení bylo kontrolované osobě doručeno téhož dne, tj. dne 11. 8. 2017.
27. Dne 15. 10. 2018 Inspektorát opravil ve výrokové části oznámení o zahájení řízení tak, že nahradil slova: *pro podezření ze spáchání přestupku podle § 6 ZOS* slovy: *pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS* a konstatoval, že byly shromážděny všechny podklady potřebné k vydání rozhodnutí podle § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) ve spojení s § 93 přestupkového zákona.
28. Dne 12. 11. 2018 Inspektorát rozhodnutím (č. j. ČOI 141180/18/1000) uznal kontrolovanou osobu vinnou jednáním popsaným pod bodem 1. tohoto rozsudku (v původním znění výroku) a uložil jí pokutu 30 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí kontrolovaná osoba podala odvolání, o kterém rozhodla žalovaná dne 19. 2. 2019 rozhodnutím č. j. ČOI 24225/19/O100/1000/18/19/Hl/Št tak, že snížila pokutu na částku 25 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí žalobce podal správní žalobu.
29. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 5. 2021 č. j. 3 A 73/2019-40 (dále též „*zrušující rozsudek*“) rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Na str. 11 konstatoval, že Inspektorát „*nicméně správní řízení zahájil až 11. 8. 2017. Odpovědnosti za část správního deliktu trvající do dne 10. 8. 2015, o které se správní orgán I. stupně dozvěděl nejpozději dne 6. 8. 2015, by tak byla prekludovaná. Žalobce by proto s ohledem na citované závěry rozsudku kasačního soudu č. j. 1 As 265/2019-41 mohl být postižen pouze za jednání, kterého se dopustil až od 11. 8. 2015, neboť správní orgán I. stupně se dne 17. 8. 2015 fakticky znovu dozvěděl, že správní delikt stále trvá. Vzhledem k nejasnému vymezení skutku však soud není schopen nyní tuto rozhodnou otázku jednoznačně odpovědět. Nejedná se přitom pouze o teoretickou polemiku, nýbrž o skutečnost, která má kromě posouzení prekluze jistě vliv i na výši uložené pokuty. Správní orgány by v návaznosti na ujasnění dané otázky musely vzít v potaz, že část deliktu již byla prekludována, čemuž by musela odpovídat i uložená sankce (i vzhledem k tomu, že žalobci kladly k tíži právě i poškození konkrétního spotřebitele, ke kterému mělo dojít již před 6. 8. 2015). Stejně tak, pokud by správní orgány žalobce postihly za jednání, kterého se dopustil pouze dne 17. 8. 2015, tedy za fakticky jednorázové jednání (což by se ale zřejmě přičilo vlastní povaze vytýkaného jednání), zřejmě by i zde musela být uložena pokuta z povahy věci snížena, aby odpovídala tomu, že správní orgány vidí jako problematický pouze den 17. 8. 2021 a nikoli delší (blíže neurčenou) dobu, po kterou deliktní jednání probíhalo.“*
30. Dne 16. 7. 2021 žalovaná napadeným rozhodnutím (č. j. ČOI 92989/21/O100) změnila výrok rozhodnutí Inspektorátu tak, že slova „*v blíže nezjištěné době, minimálně v době kontroly jejich obsahu dne 17. 8. 2015*“ nahradila slovy „*v době od 11. 8. 2015 do 23. 10. 2015*“ a snížila výši pokuty z původní částky 30 000 Kč na částku ve výši 20 000 Kč, ve zbylé části rozhodnutí Inspektorátu potvrdila. V odůvodnění uvedla, že v souladu se závazným právním názorem z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021 č. j. 3 A 73/2019-40 dovodila, že dvouletá prekluzivní lhůta pro zahájení správního řízení začala běžet dne 6. 8. 2015, ale jelikož správní řízení bylo zahájeno až dne 11. 8. 2017, pak část trvajícího protiprávního jednání byla již v den zahájení správního řízení prekludována. Uznala proto kontrolovanou osobu vinnou z protiprávního jednání spáchaného ode dne 11. 8. 2015. Poté, co s kontrolovanou osobou byla zahájena kontrola, a dne 20. 10. 2015 byl sepsán protokol o kontrole, podala proti němu kontrolovaná osoba námitky. V nich mimo jiné

vedla, že z aukčních podmínek vytýkané ustanovení o dražební jistotě odstranila. Odstraněním předmětného ustanovení tedy došlo k ukončení protiprávního stavu u trvajícího správního deliktu. Žalovaná proto za ukončení protiprávního jednání dovodila den 23. 10. 2015, kdy byl kontrolované osobě doručen protokol o kontrole, neboť v reakci na kontrolní zjištění bylo předmětné ustanovení z aukčních podmínek odstraněno, jak kontrolovaná osoba uvádí v námitkách. K námitce zásady zákazu sebeobviňování žalovaná uvedla, že není porušením této zásady, pokud správní orgán vyžaduje od kontrolované osoby poskytnutí údajů, dokumentů a jiných věcí vztahujících se k předmětu kontroly v souladu s § 8 písm. c) kontrolního řádu. Jelikož se jedná o ohrožovací delikt, není podstatné, zda byl některý spotřebitel (cizinec) skutečně poškozen. Ustanovení aukčních podmínek samo o sobě působilo diskriminačně. V případě diskriminace není podstatné, zda byl spotřebitel úmyslně diskriminován, postačuje nedbalostní zavinění. Dále spotřebitelé s trvalým bydlištěm mimo ČR mohou samozřejmě ovládat i češtinu, proto je námitka v tomto směru bezpředmětná. Kontrolovaná osoba je prodávajícím ve smyslu ZOS, nabízejícím spotřebitelům své služby. Byť kontrolovaná osoba není zapsána v obchodním rejstříku, živnostenským oprávněním ke své činnosti disponuje. Žalovaná neshledala v postupu Inspektorátu žádnou procesní vadu. Terminologická změna v označení protiprávního jednání (přestupek a správní delikt) nemohla nijak zkrátit práva kontrolované osoby ve vedeném správním řízení. Kontrolovaná osoba si byla zcela jistě vědoma, jakého protiprávního jednání se dopustila. Žalovaná na základě výše uvedeného dospěla k závěru, že kontrolované osobě bylo vytýkané protiprávní jednání v předmětné době jednoznačně prokázáno, dále se proto zabývala druhem a výměrou uložené sankce. Podle § 24 odst. 12 písm. c) ZOS ve smyslu § 24 odst. 7 písm. c) uvedeného zákona lze uložit pokutu až do výše 3 000 000 Kč. Při určení její výše podle § 24b odst. 2 ZOS se přihlédne k závažnosti protiprávního jednání, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem spáchání. Žalovaná nehodnotila ve prospěch ani v neprospěch kontrolované osoby způsob spáchání, neboť se jednalo o typický způsob spáchání předmětného protiprávního jednání. Jeho následkem měli spotřebitelé s trvalým pobytem nebo jiným než českým občanstvím ztížený přístup ke službě nabízené kontrolovanou osobou, neboť pro účast v aukci by museli uhradit dražební jistinu. Toto nebylo hodnoceno ve prospěch ani v

neprospěch kontrolované osoby, protože se jedná o následek obvyklý pro tento druh protiprávního jednání. Ve prospěch kontrolované osoby bylo přihlédnuto k tomu, že se z její strany jednalo o první zjištěné porušení ust. § 6 zákona o ochraně spotřebitele a dále také k provedené nápravě (odstranění podmínky o složení dražební jistiny). Žalovaná vzhledem k novému posouzení trvání protiprávního stavu a hodnocení okolností spáchaného protiprávního jednání snížila uloženou pokutu na 20 000 Kč, která odpovídá výši pokut ukládaných v obdobných případech v souladu s principem spravedlnosti a předvídatelnosti. Při ukládání sankce bylo přihlédnuto ke všem relevantním kritériím daným ZOS, přitom výše sankce je zcela adekvátní protiprávnímu jednání, kterého se kontrolovaná osoba dopustila.

31. Soud při posouzení věci nutně musel dbát toho, zda se žalovaná řídila závazným právním názorem ve zrušujícím rozsudku, proti kterému žádný z účastníků nebrojil kasační stížností.
32. Soud přitom vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění.

33. Podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS prodávající se dopustí správního deliktu tím, že při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6.
34. Podle § 24 odst. 12 písm. c) ZOS za správní delikt se uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) až e), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. c), e), g), h), i), k), r), t), v).
35. Podle § 24b odst. 3 ZOS odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
36. Podle § 24b odst. 4 ZOS na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.
37. Podle § 30 přestupkového zákona promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
38. Podle § 31 odst. 1 přestupkového zákona promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
39. Podle § 31 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona promlčecí doba počíná běžet u trvajících přestupků dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.
40. Podle § 32 odst. 2 přestupkového zákona promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
41. Podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
42. Podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona účinného do dne 25. 2. 2020 „(u)stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
43. Soud předně uvádí, že vzhledem k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se v celém textu žaloby překrývají, posuzoval soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
44. K prvnímu a druhému žalobnímu bodu, které soud vypořádá společně, soud připomíná, že po vrácení věci Městským soudem v Praze žalovaná do výroku rozhodnutí Inspektorátu (ze dne 12. 11. 2018) zasáhla tak, že napadeným rozhodnutím (ze dne 16. 7. 2021) pozměnila, resp. upřesnila, období, ve kterém se žalobce měl závadového jednání dopustit. Původní text: *v blíže nezjištěné době, minimálně v době kontroly jejich obsahu dne 17. 8. 2015* nahradila žalovaná textem novým: *ode dne 11. 8. 2015 do dne 23. 10. 2015*.

45. Otázkou promlčení, popř. prekluze se správní soud musí zabývat z úřední povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020 č. j. 10 As 156/2018 - 110). Kromě toho žalobce promlčení a prekluzi výslovně namítá.
46. Otázkou použití příznivější právní úpravy pro žalobce se soud zabýval již ve zrušujícím rozsudku dne 12. 5. 2021. V návaznosti na podrobný výklad ohledně subjektivní promlčecí lhůty v něm již učiněný soud v daném řízení při posouzení věci poté, co žalovaná upřesnila v napadeném rozhodnutí výrok ohledně lhůty spáchání protiprávního jednání, konstatuje následující.
47. Jak již bylo vysloveno ve zrušujícím rozsudku, v daném případě správní orgány postupovaly podle ZOS ve znění účinném do 30. 6. 2017. Správní delikt měl být spáchán podle žalované *ode dne 11. 8. 2015 do dne 23. 10. 2015*, jak dovodila v napadeném rozhodnutí, což je před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, účinného ode dne 1. 7. 2017.
48. Soud se proto zabýval otázkou, zda upřesnění lhůty spáchání žalovanou zasahuje či mění závěry výkladu ohledně subjektivní lhůty učiněné ve zrušujícím rozsudku, a shledal, že tomu tak není, jeho závěry zůstávají i nadále platné.
49. Soud se i nyní zabýval otázkou, která právní úprava je pro žalobce příznivější, zda původní úprava podle ZOS či přestupkový zákon účinný od 1. 7. 2017. Přitom nepřehlédl, že nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20, bylo zrušeno přechodné ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona. To znamená, že v případě lhůty pro zánik odpovědnosti se uplatní pravidlo použití pozdější příznivější úpravy upravené v § 112 odst. 1 přestupkového zákona.
50. Soud porovnával tuto právní úpravu.
51. Podle § 24b odst. 3 a 4 ZOS odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
52. Podle § 30 písm. b) přestupkového zákona by promlčecí lhůta v případě žalobce činila 3 roky, neboť za předmětný přestupek bylo možné uložit pokutu až do výše 3 000 000 Kč, tedy pokutu, jejíž horní hranice činí alespoň 100 000 Kč. Podle § 31 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona by promlčecí lhůta počala běžet pro daný přestupek, který je trvající, dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, tj. v daném případě kdy žalobce změnil sporné ustanovení v aukčních podmínkách. Podle námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 2. 11. 2015, které jsou obsahem správního spisu, žalobce podle vlastního tvrzení své aukční podmínky upravil a ujednání o jistotě odstranil poté, co dne 23. 10. 2015 mu bylo doručeno oznámení Inspektorátu o provedení kontroly s připojeným protokolem o kontrole.
53. V daném případě bylo řízení zahájeno Inspektorátem dne 11. 8. 2017 pro jednání upřesněné žalovanou v napadeném rozhodnutí *ode dne 11. 8. 2015 do dne 23. 10. 2015*, což je ve dvouleté lhůtě podle § 24b odst. 3 ZOS.
54. Z uvedeného vyplývá, že dvouletá lhůta podle § 24b odst. 3, 4 ZOS je pro žalobce příznivější než lhůta podle § 30 písm. b) přestupkového zákona ve spojení s § 31 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona, tj. tři roky od odstranění protiprávního stavu (subjektivní lhůta).
55. Tuto lhůtu, pro žalobce výhodnější podle ZOS, správní orgány podle soudu i nyní dodržely. Ke konkrétní časové posloupnosti dat v návaznosti na otázku prekluze, se soud vyjádří níže.
56. Soud k námitce žalobce, že ve věci měla být aplikována jednoroční promlčecí lhůta, uvádí, že z nastolené právní úpravy žádná jednoroční lhůta pro žalobce nevyplývá, proto ji ani nelze z ničeho dovodit, a tedy ve prospěch žalobce aplikovat.
57. Ohledně objektivní prekluzivní lhůty soud vyšel z této právní úpravy.

58. Podle § 24b odst. 3, 4 ZOS odpovědnost žalobce zaniká nejpozději do 5 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán.
59. Podle § 32 odst. 3 věta za středníkem přestupkového zákona jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
60. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že pozdější právní kvalifikace není pro žalobce příznivější.
61. Soud se proto zabýval otázkou, zda zanikla objektivní odpovědnost za přestupek a došlo k prekluzi podle ZOS. Jinými slovy, zda odpovědnost žalobce zanikla nejpozději do 5 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán.
62. V daném případě k dokonání trvajících protiprávního jednání ode dne 11. 8. 2015 došlo dne 23. 10. 2015 (jak data jednání vymezila žalovaná v napadeném rozhodnutí). Inspektorát ve věci vydal rozhodnutí dne 12. 11. 2018, o kterém žalovaná rozhodla v pořadí poprvé dne 19. 2. 2019, s právní mocí dne 20. 2. 2019. Podle soudu tak uvedené řízení trvalo od spáchání dne 23. 10. 2015 do právní moci rozhodnutí dne 20. 2. 2019. Toto řízení tedy kontinuálně trvalo ode dne spáchání dne 23. 10. 2015 do právní moci rozhodnutí žalované dne 20. 2. 2019 celkem 3 roky, 3 měsíce a 28 dnů, přičemž správní spis neobsahuje informaci, kdy žalobce pokutu uhradil (a žalobce tak nedokládá). Následně žalobce inicioval soudní řízení, v něm zrušujícím rozsudkem bylo rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2019 zrušeno a zrušující rozsudek byl žalované doručen dne 14. 5. 2021. Žalovaná dne 16. 7. 2021 vydala ve věci napadené rozhodnutí s právní mocí dne 19. 7. 2021, přičemž správní spis neobsahuje doručenkou, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno, ani informaci, kdy žalobce uhradil pokutu (žalobce v žalobě tvrdí, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 19. 7. 2021, úhrada pokuty není ve spisu doložena). Soudním řízením došlo ke stavení prekluzivní lhůty, která začala běžet v dané věci, resp. pokračovala, od doručení zrušujícího rozsudku žalované dne 14. 5. 2021 do právní moci napadeného rozhodnutí dne 19. 7. 2021, což je 2 měsíce a 5 dnů. Ze správního spisu proto vyplývá, že součet uvedených lhůt (3 roky, 3 měsíce a 28 dnů + 2 měsíce a 5 dnů) nedává dohromady pět let, proto pětiletá lhůta objektivní k prekluzi protiprávního jednání žalobce ode dne spáchání do v pořadí druhého pravomocného napadeného rozhodnutí nebyla naplněna a k prekluzi tudíž nedošlo. I kdyby spis obsahoval informace, kdy žalobce zaplatil pokutu v prvním a v druhém případě, taková informace by na případné uplynutí pětileté prekluzivní lhůty neměla zásadní vliv. K tomuto postupu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021 č. j. 10 Afs 344/2020-53, který se otázkou stavení prekluzivní lhůty obdobně zabýval.
63. Ačkoli žalobce tvrdí, že po tak dlouhé době nemůže být uznán vinným, soud neshledal důvod se s ním ztotožnit, neboť dosud jeho protiprávní jednání není promlčeno (prekludováno).
64. Žalobce dále tvrdí, že se protiprávního jednání nedopustil. Soud k takto obecně koncipované námitce uvádí, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí Inspektorátu i napadené rozhodnutí žalované posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí Inspektorátu tak mohla zhojit žalovaná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Lze konstatovat, že v předmětné věci Inspektorát vyšel z poznatků učiněných při místním šetření od žalobce, resp. jeho zaměstnankyně, z internetového portálu žalobce, z aukčních podmínek, vyjádření žalobce, včetně jeho námitek a shledal, že žalobce se dopustil závadového jednání popsaného výše tím, že diskriminoval spotřebitele, když u osob, které nemají trvalé bydliště či občanství ČR, vyžadoval složení dražební jistoty, což žalobce ani nepopřel (toliko důvody v řízení vysvětlil a správní orgány se s uvedenými důvody neztotožnily). Žalovaná v napadeném rozhodnutí podle kontrolního zjištění Inspektorátu a podle závěrů

zrušujícího rozsudku dovodila, že dvouletá prekluzivní lhůta pro zahájení správního řízení začala běžet sice dne 6. 8. 2015, ale správní řízení bylo zahájeno až dne 11. 8. 2017, proto předchozí část trvajícího protiprávního jednání byla již v den zahájení správního řízení (po cca dvou letech) prekludována (subjektivní lhůta). Z tohoto důvodu žalovaná uznala žalobce vinným z protiprávního jednání spáchaného pouze dva roky po zahájení správního řízení, tedy až ode dne 11. 8. 2015. Protiprávní jednání žalobce shledala za ukončené dnem 23. 10. 2015, kdy žalobci bylo doručeno oznámení o provedení kontroly s připojeným protokolem o kontrole ze dne 20. 10. 2015, proti kterému žalobce podal dne 2. 11. 2015 námitky. V nich mimo jiné uvedl, že z aukčních podmínek vytýkané ustanovení o dražební jistotě odstranil. Tímto odstraněním předmětného ustanovení došlo k ukončení protiprávního stavu trvajícího správní deliktu. Soud se s úvahou žalované ztotožňuje a doplňuje, že uvedený okamžik ukončení protiprávního jednání v podstatě definoval právě žalobce, který v námitkách v reakci na kontrolní zjištění samostatně Inspektorátu uvedl, že předmětné ustanovení z aukčních podmínek odstranil. Tuto skutečnost strany ani nespoují.

65. Žalobce dále shledává v jednání žalované rozpor s dobrými mravy, neboť účelově pozměnila výrok o vině pro zachování časové osoby protiprávního jednání žalobce. Soud se neztotožnil se žalobcem, jelikož žalovaná podle zrušujícího rozsudku pozměnila, resp. upravila počátek závadového jednání žalobce i jeho konec, k čemuž své úvahy v napadeném rozhodnutí odůvodnila. V jednání žalované, která dostala závaznému právnímu názoru z kasačního rozsudku, soud žádný rozpor s dobrými mravy neshledal. K tvrzení o účelovosti jednání žalované nebyla soudu doložena žádná argumentace, kterou by soud mohl s napadeným rozhodnutím poměřit. Nesouhlas žalobce ještě neznamená, že by žalovaná postupovala *contra legem*, žalovaná nebyla povinna zrušit rozhodnutí Inspektorátu a věc mu předat k novému vyřízení. K takovému postupu nebyla ani ve zrušujícím rozsudku zavázána, ani by to nebylo procesně ekonomické. K uvedenému nadto soud připomíná již shora uvedenou zásadu jednotnosti správního řízení. I když žalobce dále tvrdí, že změnou časového vymezení vytýkaného jednání žalovaná podstatně do věci zasáhla, a zkrátila tím žalobce na jeho právu na druhou instanci, neboť měl právo vědět, od kdy je mu co kladeno za vinu, pak nic takového soud ze správního spisu neshledal. V předmětné věci došlo toliko k upřesnění časového vymezení postihovaného skutku v rámci jednoty a totožnosti skutku. Kromě toho žalobce nedoložil, jakým způsobem mu tím žalobkyně zasáhla do jeho práv, jak tvrdí, ani soud neshledal, že by tím žalobce byl zkrácen na právu na druhou instanci ve věci. Naopak učiněným bližším vymezením skutku došlo k vymezení dílčí prekluze závadového jednání žalobce. Žalobce ve správním řízení si musel být vědom toho, od kdy je mu co kladeno za vinu, jelikož na učiněná zjištění správních orgánů vždy písemně adekvátně reagoval, jak je shora popsáno. Soud konstatuje, že ke změně skutku ve věci nedošlo, ani soud ze správního spisu neshledal, že by došlo k nezákonnému prodlužování lhůt. První a druhý žalobní bod nejsou důvodné.
66. Ke třetímu až osmému žalobnímu bodu soud uvádí následující. Soud se s žalobcem ztotožňuje, že žalovaná po vydání zrušujícího rozsudku u něho nezjišťovala majetkové ani finanční poměry, nic takového ze správního spisu nevyplývá. Soud však konstatuje, aby žalovaná mohla vydat napadené rozhodnutí, nebylo třeba, aby nově majetkové poměry žalobce zjišťovala, žádnou překvapivost soud v postupu žalované neshledal. Otázkou druhu a výměry uložené sankce se zabývala žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí a Inspektorát na str. 14 a 15 rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s jejich úvahami. Žalovaná

uvedla, že za předmětný správní delikt byl žalobce ohrožen pokutou až do výše 3 000 000 Kč. Přihlédla k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Nehodnotila ve prospěch ani v neprospěch žalobce způsob spáchání správního deliktu, neboť se jednalo o typický způsob spáchání předmětného protiprávního jednání, jehož následkem spotřebitelé s trvalým pobytem či jiným než českým občanstvím měli ztížený (odlišný) přístup ke službě nabízené žalobcem, neboť toliko oni pro účast v aukci museli uhradit dražební jistinu. Takový následek je obvyklý pro tento druh protiprávního jednání. Ve prospěch žalobce přihlédla žalovaná k tomu, že se z jeho strany jednalo o první zjištěné porušení § 6 ZOS a dále též k provedené nápravě (odstranění podmínky o složení dražební jistiny). Současně přihlédla k závěrům rozhodnutí Inspektorátu a snížila uloženou pokutu na 20 000 Kč, která odpovídá výši pokut ukládaných v obdobných případech v souladu s principem spravedlnosti a předvídatelnosti. Taková pokuta je zcela adekvátní deliktu, kterého se žalobce dopustil. Soud se ztotožňuje s tím, že uložená pokuta pro žalobce ve výši 20 000 Kč není nepřiměřená, ani natolik citelná, aby byla pro žalobce likvidační. Nic takového žalobce nedoložil v řízení před správními orgány (k odvolání) ani soudu. Podle soudu výše pokuty byla dostatečně odůvodněna, přičemž byly zohledněny polehčující okolnosti (např., že se jedná o první přestupek žalobce, či že dobrovolně sjednal nápravu). Zároveň po upřesnění doby trvání protiprávního jednání žalobce rozhodla žalovaná o snížení pokuty na částku 20 000 Kč, což nečiní ani jedno procento z maximální možné výše pokuty, kterou šlo v daném řízení uložit (z částky 3 000 000 Kč).

67. K otázce porušení zásady sebeobviňování se již ve věci žalobce podrobně vyjádřil soud ve zrušujícím rozsudku. Na tyto závěry nyní soud odkazuje a dodává, že neshledal zmiňovanou zásadu v ničem porušenu. Skutkový stav byl zjištěn na základě důkazů Inspektorátu, zejména podle aukčních podmínek žalobce. Výzvu Inspektorátu k poskytnutí součinnosti ohledně předložení podkladů podle § 8 písm. c) kontrolního řádu nelze považovat za porušení zásady sebeobviňování, vztahovala se na podklady, jež byly meritem právě projednávané věci. Nadto žalobce nedoložil, co mu bránilo, aby se v řízení hájil, nebo zpochybnil předložené listiny, či význam, který jim Inspektorát přiznal. Vyžádáním existujících listin není žalobce ničím nucen k sebeobviňování, jeho právo na spravedlivý proces je zachováno. Poskytnutí součinnosti kontrolnímu orgánu, spočívající k poskytnutí informací, není v rozporu se zákazem sebeobviňování. Opačný závěr by znamenal eliminaci kontrolní činnosti orgány veřejné moci. Postup Inspektorátu podle § 8 písm. c) kontrolního řádu není v rozporu s tímto zákonem.
68. Dále žalobce tvrdí, že na počátku řízení k postupu doložení listin byl nucen pod sankcí uložení pokuty. K takto obecně pojaté námitce, kdy žalobce nespecifikuje, kdy a jakou sankcí byl správním orgánem „nucen“ dokládat požadované listiny, soud ověřil, že spisový materiál neobsahuje žádnou výhrůžku nucení k postupu doložení pod sankcí uložení pokuty. Poukaz Inspektorátu z úředního záznamu ze dne 17. 8. 2015 na právní úpravu ve znění: *„Zároveň vás informujeme, že nesplněním uloženého opatření se dle ust. § 16 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), kontrolovaná osoba dopouští správního deliktu, za který mu může být uložena pokuta až do výše 500.000Kč“*, nelze za výhrůžku nucení k postupu doložení pod sankcí uložení pokuty relevantně považovat. Žádnou nicotnost soud v postupu správního orgánu neshledal.
69. K posouzení otázky, zda obchodní podmínky byly vadné či nikoli, soud vycházel z jejich znění. Podle správního spisu žalobce na internetových stránkách www.galerie-narodni.cz provozuje aukce, přičemž podle aukčních podmínek pro registraci osob, které nemají státní

příslušnost ČR nebo trvalé bydliště v ČR, požadoval složit jistotu 1000 €, tuto skutečnost žalobce nespороval. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že ustanovení ohledně skládání kaucе uvedených osob (které nemají státní příslušnost ČR nebo trvalé bydliště v ČR) v aukčních podmínkách působilo diskriminačně, neboť mohlo takové osoby, které měly podle aukčních podmínek povinnost složit jistotu, odradit od registrace do aukce, ať už z důvodu vytvoření nepřátelského prostředí, nebo proto, že se mohly oprávněně domnívat, že bez složení jistoty se nebudou aukce moci účastnit (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2020 č. j. 29 A 8/2018-38). Byť aukční podmínky žalobce sledovaly legitimní cíl (zamezení problematických praktik s převzetím a zaplacením vydraženého zboží), nejednalo se o přiměřený a potřebný prostředek pro dosažení cíle. Pokud chtěl žalobce zamezit problematickému jednání spočívajícímu v nezaplacení vydražených předmětů, mohl požadavek jistoty aplikovat vůči všem spotřebitelům, kterým poskytoval služby. Žalobce se tudíž dopustil diskriminace osob na základě státní příslušnosti a pobytu při poskytování služeb tím, že text diskriminačních aukčních podmínek umístil na svůj webový portál. V daném případě nebylo nezbytné, aby došlo k poškození konkrétní osoby, žalobcem spáchané protiprávní chování je chápáno jako ohrožovací delikt. Uvedené znamená, že pouhé ohrožení chráněného zájmu je dostatečné pro založení odpovědnosti. Skutečnost, že tímto jednáním nebyl nikdo konkrétní fakticky poškozen, je pro právní posouzení odpovědnosti irelevantní. Diskriminační jednání se netrestá jen za úmysl tak činit, postačí, aby k samotnému diskriminačnímu jednání toliko mohlo dojít, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018 č. j. 7 As 190/2017-18. Pro posouzení diskriminace je bezpředmětný argument, že obchodním podmínkám v českém jazyce by cizinec stejně nemohl rozumět. Není racionální důvod předpokládat, že žádní cizí státní příslušníci nevládnou českým jazykem, respektive že mu nerozumí v písemné formě.

70. Tvrzenou zmatečnost řízení ohledně změny právní kvalifikace soud neshledal. Lze konstatovat, že protiprávní jednání žalobce bylo v řízení označováno v důsledku změny právní úpravy za správní delikt i za přestupek. Byť se jedná o pochybení správních orgánů v označení, nejedná se však o takové pochybení, která by měla dopad do právní sféry žalobce, práva žalobce tím krácena nebyla, právní kvalifikace byla zvolena příhodně a nemění to nic na tom, že se výše uvedeného jednání, které zakládalo jeho odpovědnost, žalobce dopustil.
71. Po nabytí účinnosti přestupkového zákona od 1. 7. 2017 pojem přestupek zahrnuje předchozí rozdílné kategorie, tj. přestupky a většinu dřívějších tzv. jiných správních deliktů, ale nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. Jednání žalobce představovalo podle ZOS účinného do 30. 6. 2017 správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS a od 1. 1. 2017 by bylo přestupkem, kterého se prodávající dopustí tím, že při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 ZOS. Z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považované za přestupky bez toho, že by chování prodávajícího, kterého se dopustil žalobce, přestalo být sankcionováno a považováno za protiprávní. Z uvedeného důvodu nedošlo ani ke změně kvalifikace jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Inspektorát sice v oznámení o zahájení řízení nesprávně uvedl, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 6 ZOS [namísto § 24 odst. 7 písm. c) ZOS z důvodu porušení § 6 stejného zákona], toto pochybení ale napravil v nařízení ústního jednání a předvolání ze dne 16. 2. 2018. Kromě toho, že správního spisu je zjevné, že si byl žalobce dobře vědom toho, pro jaké jednání je s ním vedeno správní řízení.
72. K tvrzení žalobce, že neměl vůli ani nedbalostně kohokoli diskriminovat lze uvést, že je rozhodné, zda došlo k diskriminaci z některého ze zakázaných důvodů. K prokázání diskriminace není zapotřebí prokázat diskriminační úmysl, popř. jinou formu zavinění (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018 č. j. 7 As 190/2017-18). Pokud žalobce odkazuje na výklad v předchozích podáních, která jsou součástí správního spisu a která navrhuje za důkaz, soud odkazuje na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního. Není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy mimo samotnou žalobu [viz § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisu. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních žalobce vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Za žalobní bod tak nelze považovat odkaz žalobce na obsah jiného podání; tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne ze dne 29. 4. 2014 č. j. 6 As 128/2013-37 či ze dne 27. 8. 2014 č. j. 3 As 121/2013-40). Třetí až osmý žalobní bod nejsou důvodné.

73. Žalobce dále požadoval, aby soud provedl důkaz správním spisem s rozhodnutími správních orgánů a spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 3 A 73/2019. Soud neshledal za nutné provádět dokazování v žalobcem navrhovaném rozsahu. Správní spis totiž obsahuje všechny shora zmiňované podklady, z nichž správní orgány vycházely, je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117) a soud i při projednávání dané věci z tohoto spisu také vycházel.
74. Městský soud v Praze žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
75. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladu řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu